

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 429/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júna 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Olosom, Karola Kašjaka 1, Rajecké Teplice, ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 3 Er 6550/2012-87 z 11. januára 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. marca 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 3 Er 6550/2012-87 z 11. januára 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je v procesnom postavení povinnej účastníčkou exekučného konania vedeného súdnym exekútorom [REDACTED], [REDACTED], pod sp. zn. EX 1003/2012 o vymoženie peňažnej sumy 2 987,45 eur s prísl. V predmetnom exekučnom konaní Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“ alebo „exekučný súd“) uznesením č. k. 3 Er 6550/2012-87 z 11. januára 2016 schválil nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnostiam uvedeným vo výroku napadnutého uznesenia spoluvlastníkom [REDACTED] – v predmetnom exekučnom konaní oprávneným.

3. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že oprávnený v predmetnom exekučnom konaní podal návrh na exekučný príkaz zriadením exekučného záložného práva a s predajom nehnuteľností súhlasil. Exekútor v súlade so zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov doručil predpísaným subjektom všetky potrebné listiny – upovedomenie o začatí exekúcie, výzvu na poskytnutie súčinnosti, upovedomenie o začatí exekúcie zriadením exekučného záložného práva a predajom nehnuteľných vecí, exekučný príkaz na vykonanie exekúcie zriadením exekučného záložného práva a predajom nehnuteľných vecí. V súlade s § 138 Exekučného poriadku exekútor zabezpečil znalecký posudok, upovedomil predpísané osoby o mieste a čase oceňovania nehnuteľností a následne ho podľa § 139 Exekučného poriadku predpísaným osobám doručil. Exekútor následne vydal vyhlášku o dražbe nehnuteľností, ktorá v zmysle § 140 Exekučného poriadku obsahovala všetky náležitosti a podľa § 141 Exekučného poriadku bola včas všetkým subjektom doručená a tiež riadne uverejnená a zverejnená (vrátane Obchodného vestníka). Prvý termín dražby bol stanovený na 29. apríl 2015. Povinnej bola dražobná vyhláška spolu so znaleckým posudkom (upovedomenie o určení ceny nehnuteľných vecí) doručená 20. marca 2015. Povinná podala 14. apríla 2015 na exekútorskom úrade návrh na odklad exekúcie. Návrh na odklad exekúcie mal odkladný účinok, a preto exekútor dražbu nehnuteľností zrušil. Súd (vyšší súdny úradník) uznesením č. k. 3 Er 6550/2012-36 z 18. mája 2015 zamietol návrh na odklad exekúcie. Proti uzneseniu podala odvolanie povinná a opätovne súd (sudca) rozhodol uznesením č. k. 3 Er 6550/2012-48 z 31. augusta 2014 a návrh opäť zamietol v spojení s opravným uznesením č. k.

3 Er 6550/2012-53 zo 4. septembra 2015. Exekútor dražobnou vyhláškou určil opätovne nový termín dražby na 13. október 2015. Spoluvlastník sporných nehnuteľností a zároveň oprávnený v exekúcii sa 5. októbra 2015 dostavil na exekútorský úrad a uhradil všeobecnú hodnotu spoluvlastníckych podielov dražených nehnuteľností vo výške 2 527,44 eur. Povinná podala 7. októbra 2015 na exekútorskom úrade návrh na odklad exekúcie. Exekútor spísal o nadobudnutí spoluvlastníckeho podielu zápisnicu, ktorú doručil účastníkom. Povinná prevzala túto zápisnicu 23. októbra 2015 a následne 27. októbra 2015 na okresnom súde podala námietky proti schváleniu nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu. Keďže v rozpore s ustanovením § 147 Exekučného poriadku nepodala povinná tieto námietky na exekútorskom úrade, okresný súd o nich formálne nerozhodoval, ale vysporiadal sa s nimi v odôvodnení napadnutého uznesenia.

4. Sťažovateľka v sťažnosti namietala, že napadnutým uznesením bolo porušené jej základné právo na súdnu a inú právnu ochranu, resp. na spravodlivý súdny proces a základné právo na rovnosť účastníkov konania.

Konkrétne sťažovateľka argumentovala, že cena, ktorú zaplatil nadobúdateľ za spoluvlastnícke podiely k nehnuteľnostiam, bola niekoľkonásobne nižšia ako bežná trhovacia cena. Taktiež napádala postup súdneho exekútora v predmetnom exekučnom konaní, keď tvrdila, že jej nebolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie predajom nehnuteľností. Napokon sťažovateľka tvrdila, že konajúci exekučný súd v danom prípade neakceptoval jej argumenty, ktoré uviedla vo svojom návrhu na odklad exekúcie, a preto považovala napadnuté uznesenie súdu za svojvoľné. Sťažovateľka neuviedla žiaden argument, ktorý by preukazoval porušenie rovnosti strán v konaní.

5. Sťažovateľka preto navrhovala, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a aby po jej prijatí rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu zaručené podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo na spravodlivý súdny proces zaručené podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo na

rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu v Žiline sp. zn. 3Er 6550/2012 zo dňa 11.01.2016 porušené bolo.

2. Uznesenie Okresného súdu v Žiline sp. zn. 3Er 6550/2012 zo dňa 11.01.2016 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

3. Okresný súd v Žiline je povinný uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu trovy konania vo výške 363,79 EUR (slovom tristošesťdesiattri eur sedemdesiatdeväť centov) na účet advokáta JUDr. Martina Olosa číslo účtu – IBAN: SK36 1100 0000 0026 2386 5376.“

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

9. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní pred súdmi rovní.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

13. Podľa § 166 ods. 2 Exekučného poriadku spoluvlastník hnutelnej veci alebo nehnuteľnej veci, ktorá je v podielovom spoluvlastníctve, môže zabrániť predaju veci, ak najneskôr do začiatku dražby zloží u exekútora v hotovosti alebo šekom na účet exekútora sumu vo výške podielu, ktorý sa má vydražiť. Ak jeden zo spoluvlastníkov zloží túto sumu na účet exekútora, považuje sa za vydražiteľa podielu; ak uvedenú sumu zloží na účet exekútora viac spoluvlastníkov, zužuje sa okruh dražiteľov podielu iba na spoluvlastníkov. Ďalej exekútor postupuje podľa ustanovení o dražbe.

III.

14. Podľa sťažovateľky tým že sa okresný súd v napadnutom uznesení nestotožnil s jej námietkami, ako ich uviedla vo svojom návrhu na odklad exekúcie, a v námietkach proti schváleniu nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu, resp. na spravodlivý súdny proces a základného práva na rovnosť účastníkov konania.

15. Pri rozhodovaní orgánov verejnej moci (t. j. aj súdov) o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v konkrétnom právom upravenom procese je nevyhnutné akcentovať princípy demokratického právneho štátu formujúce každé konanie. Tieto princípy nachádzame v ústave v čl. 46 a nasl. (právo na súdnu a inú právnu ochranu), ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na spravodlivý proces).

16. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

17. Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v čl. 46 až čl. 50 ústavy (I. ÚS 117/05). Podľa stálej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porovnaj v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

18. Inak povedané, povinnosť súdu je v rámci riadneho procesného postupu (t. j. v zmysle procesnoprávných predpisov) zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť). Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy, je právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z ktorého musí byť zrejmé, že sa zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním

prerokúvanú vec. Rozhodnutie všeobecného súdu teda musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.

19. Na tomto mieste je nutné pripomenúť, že ústavný súd, ktorého úlohou je v zmysle čl. 124 ústavy ochrana ústavnosti, nie je alternatívnou a ani ďalšou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (podobne už II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). V dôsledku toho sa úloha ústavného súdu obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi (vrátane ich procesného postupu) s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (porovnaj I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť preto predmetom kontroly zo strany ústavného súdu zásadne len vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porovnaj I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

20. Exekučný súd v napadnutom uznesení vyslovil splnenie zákonných podmienok (§ 166 a § 148 Exekučného poriadku) pre schválenie predaja spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnostiam a zároveň sa vysporiadal s opakovaným návrhom povinnej na odklad exekúcie a námietkami povinnej proti schváleniu nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu.

21. V súvislosti s cenou spoluvlastníckych podielov, ktorú namietala povinná v rámci svojich námietok proti schváleniu nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu, exekučný súd dôvodil:

„Povinná prevzala znalecký posudok [REDAKOVANÉ] č. 8/2015 dňa 20.3.2015. Do 27.10.2015 nikdy nenamietala výšku ceny podielov určenej znalcom. Napriek tomu, že boli určené dva termíny dražieb. Povinná len podala 2 krát návrh na odklad exekúcie s predpokladaným odkladným účinkom takéhoto návrhu. V druhom prípade však odkladný účinok nenastal, keďže účel exekúcie bol splnený dva dni pred tým (5.10.2015 zložením ceny podielov spoluvlastníkom). Keďže súd návrh na odklad exekúcie neakceptoval a došlo k zloženiu ceny, povinná až po doručení zápisnice o nadobudnutí spoluvlastníckeho podielu prvýkrát od 20.3.2015 použila argument o nízkej cene nehnuteľností. Exekučný poriadok predpisuje postupné kroky a úkony exekútora. Týka sa to

aj doručenia znaleckého posudku. Účelom je vysporiadať sa so všetkými námietkami a podaniami do konečného a definitívneho riešenie (napr. príklep). Ak povinná do termínu ani jednej dražby nespochybnila cenu nehnuteľností, nemal dôvod súd sa touto zaoberať. Ani súd totiž nevidel dôvod na spochybňovanie výšky ceny. Povinná síce predložila ponuky na predaj pozemkov v Hornom Hričove s jednotkovou cenou za pozemky od 37 eur až do 82,35 eur. Ide však o stavebné pozemky v celosti a bez tiarch - buď so stavbou (s možnosťou sa hneď nasťahovať) alebo bez nich. Takéto ponuky samozrejme generujú vyššiu cenu (s ohľadom aj na lokalitu) ako sporné pozemky. V nich má povinná len podiel (3/16-iny alebo 1/2-ica) a ide o pozemky, ktoré majú obslužný charakter k hlavným nehnuteľnostiam - stavbe rodinného domu a pozemku, na ktorom tento dom stojí. Tieto dve nehnuteľnosti však nie sú predmetom exekúcie. Z tohto pohľadu potom podiel 3/16-in k pozemku č. ■■■, ktorý tvorí prístupovú cestu alebo spoločný dvor viacerých stavebných nehnuteľností, má pre tretiu osobu nulovú hodnotu z hľadiska využitia. Tomu musí zodpovedať aj hodnota takého podielu - oveľa reálnejšie sa blížiaca k nule, než k 82 eurám.

To isté sa týka pozemkov č. ■■■■■ - ich dispozičné riešenie, tvar a výmera - svedčia o tom, že sami o sebe nemajú praktický význam pre tretie osoby. Pozemky obkolesujú dom (zozadu a z boku), sú úzke a nemajú dostatočnú výmeru (v mieste, kde by sa prípadne mohli zlúčiť a vytvoriť samostatnú parcelu nezávislú na dome brata povinnej. Preto všeobecné porovnanie cien pozemkov v celku určených na stavby domov s cenami podielov v obslužných a pre tretie osoby nevyhovujúcich pozemkov je pre posúdenie veci nevýznamné. Nehovoriac o tom, že ide o ponuky, ktoré doposiaľ neboli realizované.

Pokiaľ ide o potvrdenie realitnej kancelárie PEGIS s.r.o. (z roku 2012), opäť sa týka ponuky pozemkov, ktoré môžu slúžiť ako celok pre záujemcu (záhrady po 15-19eur), nie malý alebo polovičný podiel.

Najbližšie sa cene sporných pozemkov približuje ponuka spoločné dvory - 9-13 eur. Opätovne je však potrebné pripomenúť, že sa logicky rozumie ponuka na spoločný dvor pre toho záujemcu, ktorý vlasmi alebo bude vlastniť aj hlavnú nehnuteľnosť - dom alebo pozemok pod domom. V danom prípade však ide o oddelené vlastníctvo hlavného pozemku a služobných pozemkov. Vlastniť podiel služobného pozemku bez vlastníctva hlavného pozemku znižuje hodnotu takéhoto pozemku takmer na nulu.

Námietka povinnej je preto opäť všeobecná a len na prvý pohľad poukazuje na násobne nižšiu hodnotu pozemkov, než reálnu. A ide o námietku vznesenú nie s ohľadom na štádium a účel exekúcie, ale s ohľadom na záujem povinnej. Súd akceptuje aj stanovisko oprávneného, že samotné potvrdenie realitnej kancelárie uvádza, že sa vyjadruje bez poznania skutkového stavu konkrétnej veci. Takisto súd súhlasí s tým, že povinná mala pred nadobudnutím podielu dostatok času namietat cenu nehnuteľností. Exekučný poriadok síce výslovne neupravuje opravný prostriedok proti určaniu ceny nehnuteľností (podielu), ale ak by povinná vzniesla do skončenia exekúcie predajom nehnuteľností významné námietky (akože tak neurobila ani riadne a ani včas), sú možnosti na vyjadrenie znalca k nim, či opravu posudku, jeho doplnenie, vyžiadanie si stanovísk a pod.“

22. Exekučný súd sa v napadnutom uznesení podrobne zaoberal aj opakovaným návrhom povinnej na odklad exekúcie, ktorý bol založený na troch skutočnostiach: „*Vykonanie exekúcie ohrozuje jej existenciu, lebo pozemky využíva na pestovanie zeleniny a ovocia, t.j. na obživu, ďalej, že pozemky využíva na prístup k domovej nehnuteľnosti vo vlastníctve brata, kde sa povinná zdržiava a napokon že oprávnený neiniciuje predaj iných nehnuteľností vo vlastníctve povinnej (napr. dom č. súp. 251).“*

23. V napadnutom uznesení sa exekučný súd rozsiahlym spôsobom zaoberal skutočnosťami prezentovanými povinnou a k už vymenovaným skutočnostiam uviedol:

«Povinná nijako konkrétne nešpecifikovala, akým spôsobom by predaj pozemkov ju mal zvlášť nepriaznivo poškodiť a to aj pre prípad, že by na sporných pozemkoch pestovala zeleninu a ovocie. Neuvedla, na ktorých pozemkoch by mala zeleninu a ovocie pestovať, ktoré druhy, v akom objeme a v akej finančnej hodnote. Podľa popisy a fotografie pozemkov v jednom prípade ide o prístupovú cestu či spoločný dvor pre najmenej dve domové nehnuteľnosti rôznych vlastníkov, kde povinná mala podiel 3/16-in (parcela ■■■) - tam neprichádza do úvahy pestovanie plodín. Ďalšie 3 pozemky sú vedené ako záhrady, v jednom prípade so staršími ovocnými stromami. Nebolo zrejmé, kde a v akej výmere by mala povinná plodiny pestovať...»

Povinná opäť nešpecifikovala presne nehnuteľností, po ktorých sa má dostať k domovej nehnuteľnosti svojho brata a o ktorú domovú nehnuteľnosť má ísť. Súd dovodil, že by mohlo ísť o prístupovú cestu, resp. spoločný dvor (parcela č. ■■■) alebo o jednu

z parcel [REDACTED] pokiaľ je v nej vybudovaný prístup z obecnej cesty (bránička či vstup v oplotení). Domovou nehnuteľnosťou by mohol byť dom č. [REDACTED] na parcele č. [REDACTED] ktorý je v spoluvlastníctve oprávneného v ¼-ine a [REDACTED] v ¾-inách. Povinná je totiž rod. [REDACTED] Povinná však nemá žiaden vlastnícky vzťah k tomuto domu. Ak navštevuje svojho brata v dome alebo sa v ňom zdržiava (bez ohľadu na súhlasy obidvoch spoluvlastníkov a prípadné spory ohľadne spoločného hospodárenia s nehnuteľnosťou), tak to povinná odvodzuje od súhlasu spoluvlastníka tohto domu - svojho brata. Toto právo môže využívať aj naďalej. Spoluvlastník domu (brat povinnej) však nemá spoluvlastnícky podiel v žiadnom prístupovom pozemku (okrem pozemku pod domom). Ak by mal spoluvlastník domu problém s prístupom do vlastného domu, mali by s tým problém aj ostatné osoby odvíjajúce právo od tohto spoluvlastníka (príbuzní, návštevy...). To však presahuje rámec tejto exekúcie a nie je dôvodom na odklad exekúcie predať podiely povinnej k pozemkom, ktoré sú prístupové k domu, ktorý povinnej nepatrí. Ani to nesúvisí s tým, že by jej mali nastať zvlášť nepriaznivé dôsledky...

Tretí dôvod má spočívať v tom, že by oprávnený mohol dať do dražby aj iné nehnuteľnosti - napr. dom č. [REDACTED]. Súd k tomu uvádza, že ak niet prekážky na predaj sporných pozemkov a ani na odklad nehnuteľností, tak niet dôvodu, aby povinná určovala, čo má a čo nemá oprávnený navrhovať. Súd súhlasí so stanoviskom oprávneného, že je neprimerané dávať do exekúcie dom č. [REDACTED] pri základnej pohľadávke okolo 2.500 eur.»

24. Exekučný súd teda v napadnutom uznesení okrem schválenia nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu uzavrel, že cena spoluvlastníckeho podielu bola určená zákonne a korektne, námietky povinnej voči tejto cene boli oneskorené, účelové a zavádzajúce a povinná svoj návrh na odklad exekúcie odôvodnila všeobecnými a bezobsažnými dôvodmi, ktoré sa ani len nesnažila špecifikovať, konkretizovať a preukázať.

25. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého uznesenia exekučného súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. Exekučný súd sa aj napriek všeobecnej povahe argumentov povinnej jej tvrdeniami podrobne zaoberal a svoje závery formuloval jasne a zrozumiteľne. Keďže napadnuté uznesenie exekučného súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných

myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru exekučného súdu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom exekučného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti namietaného rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

26. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením exekučného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

27. Sťažovateľka v sťažnosti namietala aj porušenie základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ktoré však aj napriek svojmu kvalifikovanému právnemu zastúpeniu v sťažnosti bližšie neodôvodnila. Keďže sťažnosť v tejto časti neobsahuje odôvodnenie, nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

28. Sťažovateľka v odôvodnení svojej sťažnosti tvrdila, že jej exekútor nedoručil upovedomenie o začatí exekúcie predajom nehnuteľností s poučením o práve podať námietky, o ktorých by rozhodol exekučný súd. Táto námietka sťažovateľky sa jednoznačne týka postupu súdneho exekútora v exekučnom konaní, pričom sťažovateľka v petite svojej sťažnosti uviedla, že ňou označené základné práva mali byť porušené napadnutým uznesením exekučného súdu.

29. Ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v zákone (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde). Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

30. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že text uvedený mimo petitu pokladá za súčasť odôvodnenia sťažnosti, ktoré nemôže doplniť petit (I. ÚS 316/09, I. ÚS 8/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011). V danom prípade ústavný súd sťažovateľku vzhľadom na jeho kvalifikované právne zastúpenie nevyzýval na doplnenie petitu ani na jeho zosúladenie s odôvodnením sťažnosti.

31. Ústavný súd sa teda síce touto časťou odôvodnenia sťažnosti nemusel meritórne zaoberať, no napriek tomu ju posúdil a dospel k záveru, že ani potenciálnym nedoručením upovedomenia o začatí exekúcie predajom nehnuteľností nemohli byť porušené sťažovateľkou označené základné práva. Upovedomenie o začatí exekúcie predajom nehnuteľností (§ 135 Exekučného poriadku) na rozdiel od upovedomenia o začatí samotnej exekúcie (§ 47 Exekučného poriadku účinného v čase vydania napadnutého rozhodnutia) nie je spojené s možnosťou podať námietky proti exekúcii (§ 50 Exekučného poriadku účinného v čase vydania napadnutého rozhodnutia), ale iba s možnosťou podať námietky proti predaju konkrétnych nehnuteľností uvedených v tomto upovedomení. Takéto námietky sťažovateľka fakticky vzniesla vo svojom návrhu na odklad exekúcie a v námietkach proti schváleniu nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu, pričom exekučný súd sa s týmito jej námietkami v napadnutom uznesení vyčerpávajúcym spôsobom vysporiadal. Navyše, tvrdenie sťažovateľky o nedoručení tohto upovedomenia nevyznieva dôveryhodne, keďže v napadnutom uznesení exekučný súd výslovne uviedol, že povinnej (sťažovateľke) bolo doručené (okrem iného) upovedomenie o začatí exekúcie zriadením exekučného záložného práva a predajom nehnuteľných vecí. Sťažovateľka na tento na prvý pohľad zřejmý rozpor

žiadnym spôsobom ani len nepoukázala a neuviedla žiadne ďalšie skutočnosti (napr. ako sa dozvedela o predaji predmetných spoluvlastníckych podielov, či konfrontovala súdneho exekútora s údajným nedoručením predmetného upovedomenia), iba jednou vetou v odôvodnení svojej sťažnosti skonštatovala, že jej predmetné upovedomenie nebolo doručené. Ústavný súd ešte podotýka, že s poukazom na procesné pravidlá doručovania umožňujúce fikciu doručenia samotná skutočnosť, že sťažovateľka fakticky neprevezme zásielku, neznamená, že jej predmetná zásielka nebola platne doručená.

32. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2017